

Den trange døra

Ludvig Hope - [Lov og Evangelium 2015 - Nr.01](#)

«En sa da til ham: Herre, er det få som blir frelst? Men han sa til dem: Strid for å komme inn gjennom den trange dør! For mange, sier jeg dere, skal søke å komme inn og ikke være i stand til det.» [Luk 13:23-24](#)

Av de mange store og tunge ord vi har i Bibelen, er dette et av de tyngste. Men det står der, og det er Jesus selv som har sagt det. Det er få som finner veien til livet, sier han, og grunnen er den at døra vi må igjennom, er så trang.

Men det tyngste i dette ordet er at det viser oss at mange av dem som prøver å komme inn, ikke greier det. Når en leser dette, ligger det nær å spørre: Hvordan kan dette ordet passe sammen med ordet om en åpen dør, og med ordet om at hvem som vil kan komme, og de skal så visst ikke bli støtt bort? Eller hvordan harmonerer dette ordet med ordet om at Jesus er kommet for å søke og frelse det som er fortapt, og at der synda er stor, blir nåden enda større? --

Ingen andre av dem som ferdes her på jorda, har sett lenger enn til graven. Men Jesus så forbi graven, og har fortalt oss om livet på den andre siden, der tårer aldri renner, der døden aldri banker på, og der en aldri skimter noen fare. Alt er bare evig liv i uendelig lykke.

Men døra inn til dette livet er trang og veien er smal, sier han. Og så går de fleste mennesker og leter etter døra og forsøker å få den opp, men det lykkes ikke. Det er usigelig sårt. --

Hva er det da for en dør som er så trang? Er det den som Adam stengte da han i ulydighet gikk bort fra Gud – den som Jesus kom og åpnet for oss på nytt?

Hvem våger å si det? Det Gud gjør, er aldri trangt eller smått.

Er det trangt når han sier at den som vil, kan komme og ta livsens vann for ingen ting? Er det trangt når tolleren, som bare sa: «Gud vær meg synde nådig», gikk rettferdiggjort heim? At røveren, som bare bad om en god tanke av Jesus, fikk være med ham rett inn i Paradiset? En kan vel ikke si at den døra er trang?

Men hva er det da for ei dør som er trang?

Taler ikke Guds ord om mer enn ei dør?

Jeg tror det. Døra inn til livet, som det er tale om her, og den døra vi leser om i Matteusevangeliet, i det sjuende kapitlet, og i Lukasevangeliet, det trettende kapitlet, der Jesus sier: «Jeg er døra», kan ikke være den samme. Vi må derfor skille mellom den trange døra inn til livet og «jeg er døra».

For når det gjelder å føre oss inn den frelse som ligger ferdig i Kristus, da kommer vi inn i bildet, og da blir det trangt, ikke hos Gud, men hos oss.

Hva er det da som gjør døra inn til livet så trang?

Det er imot vår natur å vende om. Skal vi den veien, så må vi gå imot oss selv. Da må vi ta opp et kors og bære det, ja, vi må henges på det og dø hver dag. Vi må fornekte oss selv. Skal vi berge livet, må vi miste det. Vi må hogge hånden av, rive øyet ut, hate mor og far, søster og bror – ja, vårt eget liv, dersom noe av dette vil stenge veien til livet. Det koster å bli en kristen, sier Jesus, og hvem vil nekte for at det kan være rent utrolig trangt?

Så stiger det en lyst i oss etter samfunn med Gud. Da begynner kampen mellom lysten til å bli frelst og lysten til synd, kjærlighet til verden, frykten for andre mennesker, hovmodet, skammen og æresyken.

Det roper inne i oss: Nå er jeg trett, nå må jeg få hvile, nå vil jeg gi livet til Kristus! Men da reiser det seg også et stort og hardt nei. Du må ikke bli en kristen, i alle fall ikke ennå. Hva vil mannen min si dersom jeg kommer heim en dag og forteller at nå vil jeg bli en kristen? Og hva vil venner og selskapskretsen min si? Nei, nei! Det orker jeg ikke. Om jeg satte meg fore å gjøre det, så greide

jeg det vel ikke i lengden likevel, og da er det best at en aldri begynner. «Hindringer er mange, gjør motstand, min sjel, satan ei nåden deg unner» (Lars Linderot, Sb 178:2).

Dette er det som gjør døra trang, og som er grunnen til at så mange av dem som leter etter livet, aldri finner det. Det koster for mye. Og så glemmer de at det koster enda mer å gå fortapt.

Du må vride deg og vende
her så lenge som du vil,
syndens lyst må ha en ende,
ellers er Guds nåde spilt.

Guds nåde er spilt om det ikke blir slutt med «syndens lyst». Så trang er døra inn til livet.

Har dere lagt merke til at de største løftene om nåde og frelse til slutt legger ansvaret på oss? Hør bare:

- Den som vil, han komme og ta livsens vann uten betaling.
- Den som kommer, skal slett ikke bli støtt bort.
- Kom til meg, alle dere som strever og har tungt å bære.
- Kom og kjøp uten penger og uten betaling.

Den som vil. Den som kommer.

Det er Guds sak å gi. Men det er vår sak å komme. Om vi da ikke kommer, så får vi ingen ting.

Dette å trenge seg igjennom «alt som vil hindre ditt vel», det er den trange døra inn til livet, inn til Jesus Kristus. - -

Noe annet som er med på å gjøre døra så håpløs trang for noen, er synd som ikke er gjort opp. Noen ganger synd mot Gud, andre ganger synd også mot mennesker.

Hat og et sinn som ikke vil tilgi, gjør døra inn til livet for trang for mange. Men det må vi huske, at ingen vinner fram til fred med Gud med hat i hjertet, med synd som ikke er gjort opp. Den som vil slippe inn gjennom døra, han må fram i lyset med livet sitt. Det sår skrevet: «*Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og rensar oss fra all urettferdighet*» ([1Joh 1:9](#)). Ingen kan klatre over dette «dersom».

David forteller oss at da han tidde og ikke bekjente syndene sine, da morknet benene hans, og han stønnet hele dagen. Men da han bekjente for Gud, tok Gud bort hans syndeskyld. Det finnes mange slike morknende ben og fredløse mennesker. Bare de ville bekjenne sine synder, så snudde alt seg for dem!

Alle dere som går med en sår samvittighet, som frykter for Gud og skjelver for død og dom: Bryt ut! Sett alt inn på å få ordnet din sak med Gud! Gi deg helt til ham, koste hva det måtte koste. Da skal du komme gjennom døra inn til livet. - - -

Andre slipper ikke gjennom den trange døra av en helt annen grunn. De vil kjenne, oppleve at de er frelst før de vil tro det. Når de så ikke opplever noe av Gud, eller ikke merker den minste omskaping i livet sitt, men tvert imot kjenner synd og skam og onde tanker og lyster, hvordan kan de da tro seg frelst?

Jeg kan da vel ikke tro at jeg er frelst, slik som jeg er nå?

Så ber de til Gud om å bli annerledes. Men alt blir ved det samme. Du ber at han må frelse deg, men du blir ikke frelst. Du ber om kraft til å vinne over det onde, men du får ikke kraft. Du ber om fred, men du får ikke fred. Du ber om tro, men heller ikke det får du. Av og til synes du i gløtt og glimt å ane en vending, men så siger alt tilbake til det gamle. Verre og ikke bedre!

Slik står mange ved den trange døra og kan ikke komme igjennom. Hva skal en da gjøre? Du skal slutte med alt dette strevet. Du skal være helt viss på at det er helt nytteløst fra først til sist.

Ja, ja. Men hva skal jeg da gjøre? spør du.

Du skal tro deg frelst for Jesu skyld akkurat slik du er nå. Ja, hvis jeg bare kunne det, sier du. Men hvordan kan jeg tro meg frelst slik som jeg er? Jeg eier ikke tro.

Hør nå litt på meg, du som taler slik. Hør, og svar meg på det jeg nå vil spørre om: Hva var det Gud gjorde da han gav oss Kristus? Og hva gjorde Kristus da han gikk til Golgata og døde der? Vil du svare på det?

Står det ikke skrevet at han bar våre synder på sitt legeme opp på treet? Står det ikke at ved sitt legeme naglet han skyldbrevet vårt til korset, at vi er rettferdiggjort ved hans blod, at all vår synd og skyld og straff ble lagt på ham og ikke lenger blir tilregnet oss? Hva sier du til dette?

Å, sier du, det er ikke det jeg tviler på. Det der tror jeg. Alt det er nok rett for Gud, men det er ikke rett fatt med meg.

Nei, her er ikke rom for noe «men». Her er det bare ja og amen. Så mange som Guds løfter er, i ham har de sitt ja. Og i ham får de også sitt amen, Gud til ære ved oss.

Ja, det er nok å, men hva med meg?

Du? – Du skal ikke tro på deg selv. Du skal se bort fra både det du er og ikke er, og gi deg helt over til ham som rettferdiggjør den ugudelige.

Du skal våge livet på det Kristus har gjort. Det, og bare det, skal være nok for deg. Vil du våge livet ditt på Kristus?

Da skal du komme gjennom den trange døra inn til livet.

Mener du at jeg nå skal tro at jeg er frelst?

Ja.

At jeg er et Guds barn?

Ja.

«For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» ([Joh 3:16](#)).

Se, dette, ja dette, o sjel, skal du tro,
ei mere du tvile derpå,
for skal noensinne en synder få ro,
på den vei til sist må det gå.
Du har blott enfoldig å tage imot
den gave som nå er lagt for din fot
– å, så ta den!

Da er du kommet gjennom døra. Da er du frelst.

(Fra boken «Det gjorde Gud», Skrifter i utvalg, Lunde forlag, 1970 - [Lov og Evangelium 2015 - Nr 01](#) Hope Ludvig (1871-1954) - Shafan 22-01-15)